

סיפור תפיד בשפחה

איה הציג החסיד רבי אשר מניקולייב את חייו של הרב מאיר שלמה ינובסקי, סבו של הרבי מליובאוויטש ורב העיר ניקולייב?

באחת השנים, מגפת 'טיפוס' השתוללה באזור וחלה בה גם הרב מאיר שלמה. המחלה היתה מדבקת ומסכנת מאוד ולא היתה לה תרופה. לכן הרשויות שלחו את כל מי שחלה במחלה, למקום 'הסגר' מבודד מחוץ לעיר, לשם היה מגיע רק רופא יחיד בכל יום, שהיה מניח מזון ותרופות מאחורי הדלת הסגורה.

החולים סבלו שם כמוכן מבדידות, יאוש ודכאון ומתו בזה אחר זה.

כשנודע לרבי אשר כי גם חברו הטוב הרב מאיר שלמה, נשלח למתחם הבידוד, הוא לא ישב בחבוק ידים. נחוש לעזור לו, היה רבי אשר נוסע מדי יום למחנה ההסגר. להכנס אליו הוא לא היה יכול. במקום זאת היה נעמד מחוץ לגדר, מתחת לחלון הגבוה וקורא בקול רם את פרק יא מ'אגרת הקדש' של אדמו"ר הזקן, החלק השלישי של ספר התניא.

האגרת, הפותחת במלים "להשכילך בינה", עוסקת בחשיבה חסידית על שאלת קיומו של הרע בעולם ואיה אפשר לשמח למרות היסורים. באגרת מסביר שבאמת כל היסורים והסבל אינם רע, הן טובות שמגיעות בצורה מסוית, מכסה, ולכן נראות כמו רע. אם רק עובדים על זה מספיק ומתבוננים במשמעותן הפנימית של היסורים, מצליחים לראות בהם טובה ממשית ואף להודות עליהן.

למרות שרבי אשר בכלל לא היה בטוח שהרב מאיר שלמה יכול אפילו לשמע אותו, הוא המשיך להגיע אל מקומו הקבוע מתחת לחלון הגבוה, ולהקריא בקול את האגרת המעודדת. כך עשה יום אחר יום, במשך שלושים יום רצופים! בתקוה לעודד את חברו הטוב באותם ימים קשים.

נגד כל הסכויים, בחסדי השם התאושש הרב מאיר שלמה מהמחלה וחזר לביתו. כאשר נפגש לראשונה עם ידידו, הוא אמר לו: "דע לך שרק בזכותך אני חי! בכל יום, לאחר ששמעתי את קטע התניא שהקראת לי, הרגשתי נעשיתה חזקה ובריאה קצת יותר. המלים שהקראת לי עודדו אותי והעניקו לי השראה להשאר חזק ואופטימי למרות המצב. זה חזק בי את האמונה בהשם ואת התקוה שאפשר לי לנצח את המחלה ולא להכנע לה".

